Поезія, друже, всюди є —
І в людях, і в природі,
І, поки чоловік живе,
Її умерти годі.

Вона сміється на устах
Маленької дитини,
Вона летить до нас у снах,
Як вітер з верховини.

Вона нам працю солодить,
Співає при роботі,
Алмазом ясним мерехтить
В кривавім людськім поті.

Вона у бурі, в реві фаль,
В збіжжях-ланах на полю,
Вона і там, де гостра сталь
Мигтить, б'ючись за волю.

Вона в дощі, в снігу, в імлі,
В курнім осіннім димі —
Найменше ж, друже, єсть її
В химернім ритмі й римі.

II

Коли тобі говорять,
Що хоч і не найгірші
Поезії ти пишеш,
Так все ж вони — лиш вірші;

Що в віршах твоїх годі
Стрінути щось нового
І що таких поетів,
Як ти, на світі много;

Коли тобі говорять,
Не слухай того, брате,
А критикові свому
Ти можеш так сказати:

Думаю — добре б було,
Добродію учений,
Коли би ви весною
Пішли у гай зелений

Й послухали, як вітер
З листками розмовляє,
Як пахнуть свіжі квіти,
Як соловій співає;

Як в лузі на калині
Кує зозуля сива,
Як хмара по блакиті
Мандрує білогрива;

Як буря табунами
Гуляє по долині,
Як дзвонять на тривогу
Дзвіночки темно-сині;

Й поглянули, як з глуші,
З веселкою на скрані,
Стрійна в імлу перлисту
Виходить казка-пані;

Вам двадцять літ минуло,
І бачили ви много,
А глядите — неначе
На щось зовсім нового.

Бо квіти, птахи, хмари —
Одна краса, та й годі!
Лиш фялків не садіть ви
З цибулею в городі.
. . . . . .
Поезія правдива
Цвіте в душі, як весна,
Й таємно творить дива,
Задумана, чудесна.